

Benedek Tóth (Maďarsko)

Narozen 1977, přeložil přes padesát amerických a anglických románů, v roce 2014 vydal první svůj, *Holtverseny* (Mrtvá soutěž), a v okamžiku z něj byl spisovatel, se kterým se počítá. V centru jeho detektivně laděné prvotiny stojí doba dospívání se vši její zranitelnou křehkostí. Román *Az utolsó utáni háború* (Post-poslední válka), který vydal o tři toky později, je postapokalyptickým dobrodružným příběhem chlapce, který se spolu se zraněným americkým výsadkářem pustí do země nikoho, aby našel mladšího bratra, o kterém se domnívá, že je mrtvý, protože jinak tomu ani být nemůže.

úryvky z románu *Mrtvá soutěž* přeložila Lucia Molnár Satinská

C. S. I.

Nejaký debil už asi štvrtýkrát priľahne zvonček, keď pištoľou s tlmičom strieľam Bójovi do hlavy. Na šiji mu vzniká veľká súmerná diera. Krv strieka do výšky ako gejzír, úlomky kostí poletujú, mozog frka na steny a pomaly steká k podlahe. Je to hnusné, odkráľovať niekoho zozadu, hlavne keď ide o kamoša, ale keď sa ho nezbatim, bez zaváhania dá dole on mňa. Opatrne vyzriem z dverí. Káčer sa schováva v susednej izbe, zašil sa za skriňu. Z tohto smeru by bolo dosť nepríjemné vplížiť sa dnu, preto sa rozhodnem, že počkám, kým vylezie. Pritisnem sa k stene a čupnem si, ak vyjde von, môžem sa mu dostať za chrbát, dovtedy sledujem chodbu. Nemusím čakať dlho. Počujem, ako Káčer kráča ku dverám. Vyzrie von. Mám štigro, nevšímame si ma, vyberie sa presne opačným smerom. Odložím pištoľ, vytiahnem svoj pílkový lovecký nožík, zakradnem sa za neho a podrežem mu krk od ucha k uchu. Koža sa rozškľabí, chrupavky sa s praskotom roztvoria, tmavočervená krv z artérií strieka prúdom a pokryje obidve steny chodby. Myslím, že nažive už je len Oto. Schoval sa niekde na poschodí, nájdem ho a dorazím ho. Je posratý, to je isté. To treba využiť. Keď sú posratí, tak sa dajú dostať najľahšie. Cítim vôňu strachu. Nie je náhoda, že práve ja som v tejto hre najlepši.

Káčer, samozrejme, kurevsky nadáva, lebo naposledy ho zabili približne pred pol minútou a vtedy sa znovu narodí na opačnom konci hracej plochy a musí bežať cez celý zámok, aby sa mohol pomstiť. Keby mal trpezlivosť, mohol by sa skryť a počkať, kým zabijú niekoho ďalšieho, lebo niečo je v programe nahovno nastavené a všetci vstávajú z mŕtvych na rovnakom mieste, lenže na takúto stratégiu nemá dosť trpezlivosti.

V poslednej dobe sme si úplne odvykli od hokejových zápasov. Radšej si občas cez víkend, keď nie je súťaž, dáme Bulletstorm, ZombiU, Borderlandset, F. E. A. R. alebo Half-Life alebo nejakú vážnejšiu GTA párty. Podľa mňa honenie už každého nudí a nevedí ani, keď človek nevystrieľa všetky náboje uprostred sezóny. Je to nejaká dávna povera, aj veľkí to tak robili. Minule nejaký doktorko v škole počas náučnej prednášky vysvetľoval, že masturbácia nie je škodlivá, keď sa nepreháňa. Ozval som sa, že presne ako tráva, ale nechtyl sa.

Medzitým sa ten pako pri dverách opäť oprie o zvonček. Zdá sa, že neodpáli. Aj hlupákovi je jasné, že je niekto doma. Podarí sa mi skryť na dosť dobrom mieste, tak si dám dole

slúchadlá, postavím sa a idem k oknu. Pred domom parkuje neznáme auto. Poviem Káčerovi, že niekto prišiel, ale práve zavraždia Bóju a nič nepočuje kvôli búchaniu zbraní, výbuchom a smrteľným vreskotom. Sadnem si naspäť a napíšem mu na chate. Zo srandy naťukám, že „sú tu fízli, kua“, ale Bója sa medzitým znova narodí a hodí mi pod nohy ručný granát. Káčer odpíše, aby som ich zabil. Napíšem mu, že „ty debil, sú tu naozaj“. Káčer zdvihne hlavu od monitora, vidím mu na tvári, že ešte stále nechápe. Otočí sa ku mne, svetlo monitora mu farbí pravé líce na sivomodro. Myknem plec om. Káčer si nahnevane zloží slúchadlá a hodí ich na stôl, potom sa postaví, ide k oknu a pozrie sa von.

„To sú fízli?“ otočí sa naspäť.

„Neviem,“ odpoviem. „Ale už desať minút stláčajú zvonček.“

„Prečo si nič nepovedal?“

„Myslel som, že počuješ,“ poviem a odstrelím niekoho shotgunom s odpílenou hlavňou.

„Nepočul som, do piče,“ zamrmle Káčer a sadne si pred počítač.

Nestresujem, ale podľa mňa by bola kravina neísť dole, lebo keď sú to naozaj fízli a nepustíme ich, zavolajú kukláčov a tí sa nebudú srať a vyrazia dvere.

„Chod' už dole,“ Káčer uprene hľadá na monitor a vystrelí raketu z bazuky. Keď dobre vidím, naplno zasiahol trafostanicu, za ktorou sa ukryl Oto.

„Kam?“ opýtam sa a sekerou zotnem uniformovaného strážcu.

„Za fízliami,“ povie bez mihnutia oka a hodí ručný granát na školský dvor.

„Načo?“ pýtam sa a zaumienim si, že sa nedám.

„Potreboval by som trocha času,“ odpovie Káčer. „Baliť,“ dodá a zostrelí teroristu zo strechy. Celkom uveriteľný dôvod. Keď ho dostanú, bude sa to týkať aj nás.

„A čo im mám povedať?“

„Záleží od toho, čo sa budú pýtať,“ odpovie, potom, keď naňho len hlúpo čumím, dodá: „Si mrte chytrý, niečo si vymysli.“

Zase zvoní. Mozart. Alebo Vivaldi. Alebo Bach. Káčer sa nehýbe a popri tom sa s motorovou pilou v ruke vrhne na ozbrojencov strážiacich základňu.

Nepoviem nič, iba sa postavím a idem ku schodom.

„Paráda, ty kokso,“ škerí sa na mňa Káčer. „Dík.“

Keby som mal pri sebe zbraň, akože skutočnú zbraň, zabijem ho.

Vyjdem z izby, idem na koniec chodby, po schodoch dole. Zastanem pred vchodovými dverami. Možno sú to naozaj fízli, ale nemyslím, že by u Káčerovcov hľadali mňa. Rýchlo si to prepočítam, tri dni som nehulil, čo je dosť divné, ale teraz sa tomu celkom teším. Skontrolujem si vrecká, vyberiem sáčok a strčím ho do vázy v predsieni. Ešte si z mobilu vymažem nahé Vikine fotky. Pozriem sa cez kukátko. Vo vchode stojí zarastený týpek fízlovského typu s prísny pohľadom a pred dverami sa skrýva hnedooká pehavá ryšavka s vlnitými vlasmi. Vyzerá celkom dobre. Pripomenula mi tú herečku, ktorú som videl na nete v scéne s biliardom. Dala si dole gaťky, aby si mala čím zopnúť vlasy, medzitým sa jej pod sukňu snažili nazrieť dvaja slintajúci lúzri. Na chvíľku sa vrátim k zrkadlu v predsieni, upravím si vlasy a otvorím dvere.

„Dobrý deň!“ ozve sa muž a vytiahne z vrečka niečo, asi policajný preukaz, strčí mi ho do tváre a povie: „Poručík Faragó.“ Potom kývne hlavou smerom ku cool babe a dodá: „Kolegyňa,

vyšetrovatelka Szászová.“

DIVIAK

Šinieme si to po novom obchvate, keď sa Káčer otočí a spýta, že kde to kurva sme, ale jasné, že všetci držia hubu, lebo asi nemajú ani šajnu, alebo nechcú povedať sprostosť, aby ho nepomýlili a aby sme sa ešte viac nestratili. Ani ja túto štvrť nepoznám, a navyše v tomto hnusnom počasí hovno vidieť, ale bol by som rád, keby vysvitlo, kde sme, inak sa domov fakt nikdy nedostaneme.

„Hento neni bitúnok?“ ukazujem na obrovskú továrenskú budovu, čo pripomína diviaka.

Káčer sa opýta, že Kde do piči? Ale darmo sa tým smerom otočí, v tej chvíli vrazíme medzi protihlukové steny a všetko sa natiahne, tak, ako keď v Hviezdnych vojnách prepnú na svetelnú rýchlosť. V Káčerovi je niečo harrisonfordovské, hlavne takto zozadu, v pološere. On vždy šoféruje, aj keď nemá vodičák, len si požičal Mišov. Mišo je jeho bratranec a na fotke na preukaze sa dosť podobajú. Akože, netuším, kde si on poriešil doklady, lebo budúce leto bude mať len šesťnásť, ale zatiaľ mu na to neprišli. Káčer podľa mňa vodičák nikdy mať nebude. Trikrát za sebou ho vyliali zo skúšky, a to jeho foter podmastil skúšajúceho.

Aj teraz sa rútime v jednom z fár Káčerovcov. Ten ošmek sa nám samozrejme snažil nabulíkať, že si ho od otca požičal, lenže ja viem, že ho šlohol. Káčerov foter je inak v pohode týpek, ale je vylúčené, aby dal synovi len tak tristokoňové kupéčko za dvadsaťpäť miliónov forintov. Káčer sa jednou rukou opiera o volant, druhou šmátra vo vrecúšku z McDonaldu, so znudeným výrazom vytiahne Big Mac a celý si ho napchá do papule. Zvädnuté kúsky šalátu mu padajú do lona. Zolko sa nahne do stredu, asi sa chce niečo spýtať, no keď skúša strčiť hlavu medzi dve sedadlá, riadne si ju drbne o opierku. Vždy je na nervy, bez ohľadu na to, čo fajčí alebo čo si dá. Neviem, ako mu šlape chlast, lebo nikdy nepije. Opatrne sa nakloním dopredu, pokúšam sa nazrieť Káčerovi cez rameno, chcem sa pozrieť na tachometer, no potom sa namodro vibrujúci rad čísel oddelí od displeja, začne sa vznášať vo vzduchu, a ja rozoznám len, že sa začína trojkou alebo osmičkou. V kabíne sa víri hustý, lepkavý dym, ako keby sme sedeli v obrovskej cukrovej vate. Káčer si pozrie medzi nohy, pokúsi sa zamiesť kúsky šalátu na zem, no šmátra, kým si celkom nerozotrie po gatiach omáčku.

„Vyhodím ten skurvený Burger King do ľufu, do piči!“ nerváči.

„Boli sme v mekáči,“ poznamená potichu Zolko a ohmatáva si čelo.

„Serem na to,“ sykne naňho Káčer.

„Šak sa už nestresuj!“ uškŕňa sa Bója so stoickým pokojom: „Koženku ľahko umyješ.“

Bója hrá vodné pólo a volajú ho Bója, lebo sa nedá stiahnuť pod vodu. Stopäť kíľ svalov. Chalani z matikárskej triedy po ňom pomenovali jednotku miery. On mal ako prvý chlpatého vtáka.

„Akú koženku, do piče?“ štekne naňho Káčer urazene.

„Koženku,“ povie Bója: „ako vo vlaku.“

„Ale hovno, ty kokot prijebaný,“ nedá sa Káčer, no pritom takmer nevie udržať rehot.

Bója sa spokojne rozťahuje na sklopenom sedadle spolujazdca, ako keby si rochnil na lehátku, medzi prostredníkom a prstenníkom mu svieti tučný joint. Aj on je riadne zhulený, ani veľmi nedýcha, len sa škerí pred seba do blba, ako veľký žltý banán. Práve som začal počítať, koľko vydrží bez vzduchu, keď zrazu, akoby sa vyplášil z nejakého hlbokého tranzu, pozrie na jointa, potom si komótno potiahne a zadržiavajúc dym ponúkne marišku dozadu. Ruka sa mu natiahne ako inšpektorovi Gadgetovi.

„Dík-dík-dík,“ rapoce Zolko: „Už som myslel, že si ho chceš grž... gržliť... až domov,“ zamotá sa mu jazyk, ešte zopár ráz to skúsi, ale nejde mu to, tak radšej vytrhne Bójovi jointa z ruky. Som mu vďačný, lebo takto sa nemusím pohnúť, keď si chcem potiahnuť. Zolko si rýchlo dá zopár šlukov, a keď si vytiahne jointa z úst, papier sa mu prílepi na ústa a roztrhne sa pri špičke. Zdá sa to ako večnosť, kým sa konečne dostanem na rad, ale aj tak sa nenáhlím. Chcem si užiť každú sekundu. Opatrne uhladím papier, vlašného jointa trošku poobraciam medzi prstami. Trochu to škriabe, keď vdýchnem. Zase doň primiešali veľa tabaku, preto je taký tučný, nie z trávy. Káčer má nervy, že jeho otec zacíti vôňu hašu, pritom podľa mňa by starý nespoznal ani vôňu trávy, takže určite nebude pičovať, že sme si zapálili. Aj jemu vždy pri šoférovaní trčí z úst cigareta.

„Čo v tom je?“ pýta sa Bója mraštiac čelo. Melie úplne pomaly ako chlapík, čo lieči cez obrazovku, dvojník Buda Spencera z telky, ktorý odrbáva dôchodcov s rakovinou.

„Haš, ty niga,“ trepe Káčer. Pred pár mesiacmi narazil na nejaké lokálne gangsterské rapové zoskupenie, aj teraz z reprákov dávajú oni, odvtedy, ak sa nahulí, furt negruje a dáva rýmy.

„Hovorím o Big Macu,“ žmurkne naňho Bója. Dym mu štípe oči.

„O Big Macu?“ pýta sa Káčer.

„Hej,“ glgne si z koly Bója, a potom grgajúc pokračuje: „smr-dí-a-ko-hov-no.“ Vie takto dávať aj oveľa dlhšie vety. Nielen pľúcami, ale aj žalúdkom.

„Ešte raz a vystupuješ,“ pritvrdí Káčer.

Bója komótno štrngá ľadovými kockami v pohári, nenerváči, vie, že sú to len kecy. Odkedy sa mu podarilo pohnúť auto z miesta na automatickej prevodovke, Káčer sa neopováži ani spomaliť. Je úplne vylúčené, aby zastal uprostred ničoho len preto, aby vysadil Bóju. O hovne mi napadne nejaký fór, ale som trochu zachrípnutý, a kým si stihnem odkašať, Bója zaerdží falzetom a ja zabudnem, čo som chcel povedať.

„Baby...,“ výska plieskajúc si po kolenách, „baby...,“ dusí sa, oči sa mu zalejú slzami: „... namáčali...,“ lape po dychu, „... do kečupu...“ Hovorí ešte niečo, myslím, že tampón, ale nerozumiem jasne, lebo popritom si híkajúc utiera slzy. So Zolkom bez slova čumíme, on sa zas díva na Káčera, potom sa neveriacky otočí dozadu. Je to správny chalan, ale niekedy sa oňho bojím.